

בצהרים בירור ארוך עם משה על "ההסכם". מלבד פרטים שונים - חשובים כשלעצמם, אך לא מכריעים - לא נודע לי שום דבר חדש. במקום להצדיק את הפרוצדורה ניכר משה להצדיק את ההסכם. אחד "ההיתרים" הנפשיים היה ההסכם שאני עיתי עם זכו. - אך אני ערכתי רק הצעת הסכם, ולתנועה היה חופש מלא לבון עליו, וכשבאה הכרעה - קיבלתי ההכרעה לא רק מבחינה מורמלית אלא גם מוסרית. במקרה זה העכירו אותי החברים בפני עובדה עשויה למעשה, אם לא להלכה.

לשאלתי אם ומדוע לא העלה על לבו ש"פרוצדורה" כזו עושה עבודה משהפח לבלתי אפשרית - לא קיבלתי תשובה מניחה הדעת. והצרה עומדת בעינה!

- אחרי הצהרים בירור עם ו-ס בדבר "הכפה של לוי", נוכחו גם ברל ומשה. אכרחי ל-ו-ס שהצעה זו צריכה לבוא מצד שני, לכל הפחות מצד אנגלי פרו-ערבי כלויד. אז נוכל לדון בה. אין לנו יכולים לעשותה להצעתנו - כי הסכנה מרובה מהתחלתה.

לוי מלפן אהמול לחיים שהוא דיבר עם ערבים - והללו מסכים לסכימה, והוא הולך מחר לראות את מ.מ. שאלתי את חיים אם לוי פירש שם הערבים - התשובה שלילית. חיים מסער שהערבי הוא ניו-קומב. אני מסער שהערבי - אם באכח דיבר עם ערבי - הוא נורי. פנוס לא יהיו להסכים לדבר כזה בלי הסכמת המופתי. גם בעיני לוי אין לפנוס הסכמות המספיקה. לנורי יש בסכימה צד מוסך - היא נוחה לעיראק.

- 8 -

- בערב גמרתי הכחבה מכתב מקיף למלקולם - רשמי והגיגי ובקרתי לאחר השיחות שנחקיימו

במשך שני החדשים האחרונים. מתחילה היה בדעתי כהצעה חיים השניה לערוך המכתב אליו. (15)

אך לאחר שעיינתי בדבר באתי לידי המסקנה שהמכתב צריך להועד למ.פ. למנוע את החשד

שיש חילוקי דעות ביני ובין חיים - אני קובע בהקדמה שהדברים הם פרי דיון משותף

בין שנינו, וחיים משתתף ברעיונות המובעים במכתב. אני עומד במכתב על שלשה דברים:

(1) עליה, (2) מלכי ערב, (3) קריעת הארץ לאזורים. מחר בבוקר המכתב יהיה מוכן.

נראה מה יאמר לו חיים,